

De Boonstra Familie Reunie in de Twintigste Eeuw

Voorwoord van de voorzitter

(Hans Boonstra)

De aanleiding en de geschiedenis van de reünie

De eerste reünie is ontstaan na het overlijden van Opoe Boonstra. We gingen de laatste jaren als oudste kleinkinderen met z'n allen naar Opoe op verjaardag. Wat natuurlijk heel gezellig was. En Opoe genoot hier volop van. En op de begrafenis van haar stelde Lukas Aalders voor om zo omstreeks 1 september weer bij elkaar te komen. De leeftijd werd op 16 jaar gesteld. En de eerste keer werd bij Roel en Willy van Bergen gehouden. Daarna ging het om de beurt totdat de groep te groot werd. Toen webesloten een zaaltje te huren. Dat begon bij Tjerk Jan Scheepstra op de Brink in Roden. Later kwamen ook de grote reünies met ouders, kinderen en zelfs alweer kleinkinderen. Dit is om de drie jaar ook heel leuk. Hopen dat er nog heel veel jaren bijkomen. (Willy van Bergen-Boonstra)

Anecdotes over de naam Luitzen:

Uit overlevering van mijn ouders bleek dat bij mijn geboorte het geven van een naam op problemen stuitte omdat er door enkele familieleden werd gesteld dat de (roep)naam Luut moest zijn in plaats van Luitzen. Mijn ouders hielden voet bij stuk zodat zowel mijn naam bij de burgerlijke stand al mijn roepnaam Luitzen is. Mogelijkerwijs heeft dit voor de latere Luitzens een probleem voorkomen. (Luitzen Dzn. Boonstra)

Ik kom dus voor het eerst bij de moeder van mijn huidige vrouw Ella
En stel mij dus netjes voor: Luit
Zij: zooo Luyt
Ella: ja

Zij: zoo Luyt En van voren
Wij niet begrijpend: nou Luit
Zij: ja maar wat is nou je voornaam
Achteraf bleek dat ze toen goede hoop had dat ik familie was van de grote beddenspecialzaak LUYT in Wormerveer

Ik mail naar Dina dat ik niet meer weet waar ik over moet schrijven.
Dina mailt terug dat ik moet schrijven over de verhouding Holland versus het Noorden. Dat bleek ze met Luit Azn te hebben afgesproken. (Luit Lzn Boonstra)

Natuurlijk kennen alle Luitzen's in de familie de verbaasde gezichten als Luitzen je voornaam blijkt. 'Hoe is je/uw naam?' 'Luitzen Boonstra.' Langzaam komt het gezicht omhoog van het papier of de ogen worden een beetje glazig. Dan vermant men zich en accepteert dat de jongen/man tegenover hem/haar een dubbele achternaam heeft. 'En uw voornaam?' volgt er dan moedig. 'Luitzen is mijn voornaam.' Stille. Hier wordt informatie verwerkt. 'O?! Dat is een bijzondere naam. Die heb ik nog nooit gehoord. Waar komt 'ie vandaan?' Bij mijn werkgever, het Ministerie van Defensie, maak ik regelmatig een variant mee op de hiervoor beschreven situatie. Stel je jezelf niet voor met 'Luitzen' maar met 'Luit' dan moet je niet vreemd staan te

kijken als daarna je militaire rang luitenant blijkt te zijn. En daar kom je dan maar slecht af. En dat terwijl ik burger ben. Daarnaast bestaat er ook een generaal (nu b.d.) Lieuwe Boonstra (familie?). Ik heb de man nog nooit ontmoet maar zijn medisch dossier lag op een zeker moment wel op mijn bureau. Een enveloppe t.a.v. L. Boonstra. (Luit Azn Boonstra)

Iedereen die de naam Luitzen draagt weet het. Bij iedere ontmoeting moet ik minstens drie maal mijn naam herhalen om mijzelf voor te stellen. En dan nog vraagt men mij: "En je voornaam?". Nu valt het Nederland nog wel mee; als ik eenmaal mijn naam heb gespeld kan eenieder deze wel uitspreken. Echter het geheugen van de mensen is nogal beperkt waar het zeldzame namen betreft. Bij een tweede ontmoeting is de naam al

snel verworden tot Luits (met name in Brabant!). En op kaartjes en brieven leeft men zich helemaal uit: Luydse.

Veel interessanter wordt het in het buitenland, elk willekeurig buitenland. Voor zover ik heb kunnen nagaan bestaat in geen enkele taal de klank 'ui'. Het resultaat van het spellen van mijn naam levert dan ook de prachtigste namen op. Enkel voorbeelden zijn 'Loe-itsen', 'Lautzen', 'Loitsen'.

Een ding is echter zeker. Zodra iemand de naam eenmaal onder de knie heeft zal die nooit meer vergeten worden. En ik zal nooit meer die ene naam vergeten die mij gegeven was in Serengeti, Tanzania.

Tijdens onze reis naar Tanzania hadden Dina ik besloten op safari te gaan om de wilde beesten van Afrika te zien. De safari betrof een rondrit in een landrover met nog een tourist, Nick uit Engeland, een chauffeur/gids en een kok, beide Tanzanianen. We trokken acht dagen door prachtige natuur, hebben leeuwen, jakhaksen, olifanten, nijlpaarden, neushoorns, apen, gieren, giraffen, zebra's, gnoes en nog veel meer dieren gezien. Overnachten deden we in tenten en de kok bereidde elke dag op een houtvuur ons eten. Alles was goed geregeld, alleen onze namen vormden een obstakel. Met name Luitzen was voor onze kok, gids en reisgenoot onuitspreekbaar. Vandaar dat gezocht werd naar makkelijk te onthouden bijnamen. Aangezien Engels de taal was

waarmee we communiceerden en het overleven centraal stond op deze safari, kwam een creatieve op het idee 'Luitzen en Dina' te vervangen door 'Lunch and Dinner'. Vandaar dat ik de lunch in de Serengeti nooit zal vergeten. (Luitzen Jzn. Boonstra)

BOONS

Anecdotes over de naam Willemke:

Ik was het eerste kleinkind dat naar Opoe vernoemd werd. Zij vond het niet leuk dat het een Willy was. Had natuurlijk Willemke moet zijn. (Willy van Bergen-Boonstra)

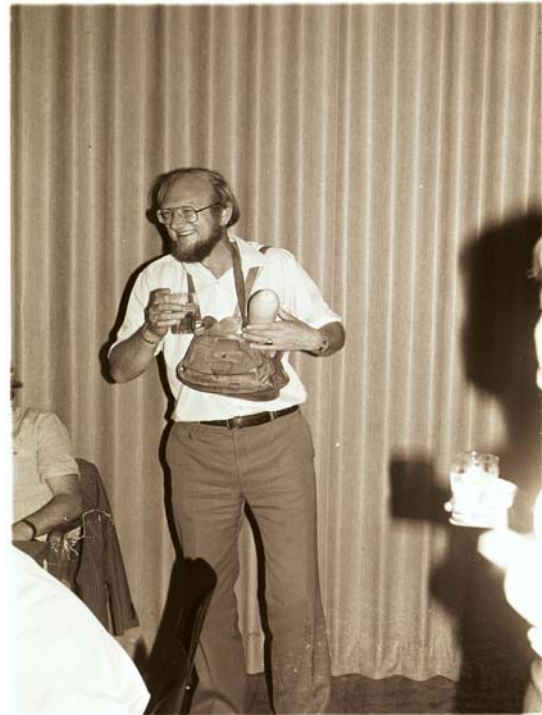
Toen ik klein was werd er vaak door anderen voorgesteld mijn naam te veranderen in Willie. Dit heb ik altijd zeer fanatiek bestreden. Tot ik op mijn 16^e naar Groningen naar school ging. Toen ik na de eerste dag thuis kwam, zei ik tegen Pappie en Mamme: "Kin'n nooit raod'n wa'k daon heb. 'k Heb zeit da'k Willy hiet." Stomverbaasd waren ze. Toch geeft het nog altijd een gevoel van nostalgie als iemand het over mij als "Wilmke' heeft. (Willy Ensing)

Mijn herinnering aan Opa Boonstra is:

Dat het een lief en een beetje nerveuze man was. En in mijn ogen toen veel ouder dan hij in werkelijkheid was. (Willy van Bergen-Boonstra)

Dat als ik er met Lukas Aalders kwam te vissen, hij altijd zat te karpers vissen. En bij het eten moest hij altijd het nieuws op de radio horen. (Roel van Bergen)

De man onlosmakelijk verbonden aan zijn kwispedoor. (Hans Boonstra)

Dat het een lieve man was met ontzettend veel krullen, die aan alle kanten onder zijn pet wegkwamen.

Verder mocht ik af en toe met hem mee om op karpers te vissen in de petgaten. (Luitzen Dzn. Boonstra)

Een gezelligheidsman die graag mensen om zich heen had. Er mocht geen stilte vallen, en als je uitgepraat was, was zijn gezegde: "Zeg dan maar praat praat praat, maar houd je niet stil."
Ik meen dat hij pijp rookte. (Antje Aalders-Heuker)

Dat hij klein was. (Janny Wijkstra-Boonstra)

Ik heb geen herinnering aan opa Boonstra. (Jitske Boonstra)

Ik heb opa nooit gekend! Bart Boonstra

Mijn herinnering aan Opa en Opoe is dat Siny en ik er zondagmorgen over de trambaan heen liepen om er koffie te drinken en dat Pa ons dan weer kwam halen. (Luit Boonstra Hzn.)

Dat hij altijd een pet op had. (Siny Bos-Boonstra)

Niet zoveel eigenlijk meer. Leerde mij in Boerakker vissen bij de brug. (Henk Koenes)

Een van de weinige dingen die ik over opa B heb gehoord is dat hij enkele dagen na de geboorte van mij, is overleden.

Ik heb hem dus voor de rest niet gekend.

(Luit Lzn Boonstra)

Herinneringen aan Opa en Opoe hebben we, zo jong als we zijn, helemaal niet. (Wim en Sisca Boonstra-Ike)

Geen, er zijn wel wat flarden maar ik denk dat dat meer fotoherinneringen zijn. Herinneringen die zijn ontstaan door het zien van foto's en praten over opa. (Luit Azn Boonstra)

In het appelhof in Boerakker liep Opa een heel eind op zijn handen. Dit maakte zo'n diepe indruk op mij dat het me altijd is bijgebleven, hoewel ik misschien 5 of 6 jaar oud was. (Willy Ensing)

Ik was nog erg jong toen opa overleed. Mijn herinnering bestaat dan ook voornamelijk uit een aantal foto's. Tevens staat opa op een dorpsfilm van Nuis uit 1957. (Jan Huizing)

Ik was nog te jong om herinneringen te hebben aan Opa en Opoe Boonstra. Alles wat ik van hen weet is wat anderen mij verteld hebben. Waarom zij toch een belangrijke rol voor mij hebben is vanwege het feit dat de reunie na al die jaren nog steeds bestaat. De reunie van mijn lagere school wordt door slechts een enkeling van mijn jaargang bezocht, evenzo de reunie van mijn middelbare

school. De Boonstra reunie betekent voor mij een gezellige samenkomst met een club vertrouwde mensen en in mijn herinnering is dat wat Opa en Opoe Boonstra teweeg hebben gebracht en nog steeds teweeg brengen. (Luitzen Jzn Boonstra)

Van Opa Boonstra herinner ik me niet veel. En vermoedelijk datgene wat ik weet zal ik wel van foto's en van anderen hebben. Zo heb ik een mooie foto van Opa met pet en bril voor een oude radio, het zal wel de draadomroep geweest zijn. Ik vond het wel raar dat mijn ene Opa en Opoe net zo oud waren als mijn overgrootvader en overgrootmoeder van de andere familie. Generaties die door elkaar heen liepen. Maar ja pap was ook één van de jongeren van 10 en mam is de oudste van 7. (Dina Boonstra)

Mijn herinnering aan Opoe Boonstra is:

Dat zij ons het voorbeeld gaf. Dat het leven weer verder gaat. Na het overlijden van onze vader in december 1961. En zij er op aandrong dat wij met z'n allen met Kerst gingen schaatsen. "Jullie zijn jong", zei ze. Terwijl ze zelf heel erg verdrietig was. (Willy van Bergen-Boonstra)

Dat wij altijd welkom waren en altijd mee mochten eten. (Roel van Bergen)

De vrouw die alles regelde. (Hans Boonstra)

Lieve zorgzame Opoe. (Tineke Boonstra-Claus)

Iemand die rustig en 'hard' doch rechtvaardig over kwam. Volgens mij was het zo dat moeders wil wet was en de kinderen 'mochten' dansen. (Antje Aalders-Heuker)

Dat ik oppaste en dat ze op bed lag. (Janny Wijkstra-Boonstra)

Een oud mens op bed. (Machiel Wijkstra)

Een statige grote vrouw die ontzettend lekkere stampot moes (boerenkool) kon koken. Naast aardappelen en boerenkool zat hier voor zover ik me dat herinner ook gort in. (Luitzen Dzn. Boonstra)

Weinig, ik ken haar alleen maar in mijn herinnering als een "in bed liggende zieke VROUW". Bart Boonstra

Dat ze heel licht haar had en een soort baret op had.

En toen wij in Nuis woonden liepen Luit en ik zondagsmorgens over de tramrail naar Opa en Opoe om koffie te drinken. Opoe vroeg dan of ik een kopje koffie wilde. Mijn antwoord was dan: "Twee kopjes, Opoe." Later op de morgen werden we dan weer opgehaald door mijn vader. (Siny Bos-Boonstra)

De mooiste herinnering is nog wel het feit dat ze zolang getrouwd waren en dat Tante Willemke op dezelfde dag trouwde met Harm Huizing.

Wij mochten toen spelen in de schuren van aannemer Rozema. (Henk Koenes)

Van opoe Boonstra weet ik eigenlijk ook niet veel. Ik weet alleen dat ze ziek was. Dit komt denk ik omdat wij af en toe wel kwamen, maar dan waren er voor mij zoveel mensen (en nog 2 opa's en 2 oma's) dat ik het niet meer zo goed weet. Het huis zie ik nog wel voor me, maar dat komt ook omdat we daar later ook nog wel kwamen. (Jitske Boonstra)

Als wij vanuit het verre westen op visite gingen of zoals in mijn geval iedere zomervakantie uit logeren bij tante Willemke lag er in de voorkamer altijd een oude vrouw en die stoorden wij niet. Waarschijnlijk kwamen we er wel maar bij mij is het pas veel later doorgedrongen dat dat mijn oma was. (Luit Lzn Boonstra)

Geen, behalve dat zij - denk ik - mijn eerste "dode" was. Ik herinner mij dat ze was opgebaard in de kamer in Nuis. De gordijnen waren dicht, het licht gedempt. Rechts achterin de kamer stond de kist.

Er stonden al ooms en tantes (?) omheen. Mijn ouders hadden geprobeerd mij over te halen niet naar binnen te gaan. Maar ik moest en ik zou. Ik was tenslotte geen klein kind meer! Helaas. Dit was niet mijn opoe zoals ik haar kende. Dit was geen mens, dit was een wassenbeeld. Ik wil nooit meer een dode in zijn of haar gezicht zien. Ik herinner mij de mensen liever bij leven. (Luit Azn Boonstra)

Logeren bij Opoe in Nuis. Slapen in de slaapkamer aan de voorkant boven, waar je zowat uit je bed rammelde als de "tram" langs kwam. (Willy Ensing)

Van opoe herinner ik mij vooral dat ze ziek was en op bed lag in de kamer. Ik was ook nog vrij jong toen opoe overleed. Wat op mij als klein kind denk ik vooral indruk heeft gemaakt is dat toen opoe overleed zij was opgebaard in de kamer. De kachel was uitgezet, om het toch vooral zo koud mogelijk te houden. Een aula was er toen nog niet. (Jan Huizing)

Ook Opoe Boonstra herinner ik me vooral van verhalen en foto's. Zo is me altijd bijgebleven dat iemand me vertelde dat ze schaatswedstrijden won terwijl ze al vele maanden zwanger was en met een dikke buik op het ijs stond.

Maar uit eigen herinnering weet ik nog heel goed dat ze overleed. Aan de hand van mijn vader ging ik bij Opoe kijken die in de voorkamer lag. Op het glazen deel van de kist lag volgens mij een wit gehaakt kleedje. Toen dat werd weggehaald zag ik Opoe liggen in haar roze pyama. D'r leek me toen niet zo veel verschil tussen Opoe in bed of in de kist.

(Dina Boonstra)

Onze leukste herinneringen

Vele leuke herinneringen. Maar de eerste jaren gewoon in de huiskamer waren wel heel erg gezellig. (Willy van Bergen-Boonstra)

Het keuren van de nieuwe kandidaten en als deze na veel op en aanmerkingen, tot de familie werden toegelaten. (Roel van Bergen)

De reunie ten huize van Oom Doetze en tante Lien. Kippenvangen van de buurman. (Hans Boonstra)

Dat we contact houden met de neven en nichten. (Tineke Boonstra-Claus)

Dat je de hele avond kletste, maar dat het van nul en generlei waarde had. (Janny Wijkstra-Boonstra)

Onbeperkt eten en drinken. (Machiel Wijkstra)

Dat in het begin, toen we nog niet getrouwd waren onze ouders op visite werden gestuurd zodat we het rijk alleen hadden. Voor Gré en mij gold dat echter ook nog toen we al getrouwd waren want dan werd omwille van de afstand de reünie in Nuis gevierd. (Luitzen Dzn. Boonstra)

De 1e keer (1e indruk) was wel erg leuk en de keer dat de kinderen meegingen was ook erg gezellig. Ook de keren dat er werd gekeurd (vooral in de beginjaren). (Bart Boonstra)

Eigenlijk vind ik alles wel leuk, vooral als de ooms, tantes en de kinderen er ook bij zijn. Gezellig kletsen en spelletjes doen. Gewoon leuk met elkaar bezig zijn. (Esmeralda Boonstra)

Die reunie waarbij ze met de kippen van de burens bij oom Doetze binnenkwamen. (Luit Boonstra Harmzn.)

Dit zijn er vele:

De toch wel overwegende gezelligheid
De keuring van Roel in de beginjaren.
Voorstel is dan ook om dit weer in ere te herstellen met terugwerkende kracht.
Het was in 1972 aan de Mienscheer in Nuis dat we bij elkaar waren. Na enkele(?) consumpties was het niveau al weer tot een hoog peil gestegen en kwam Derk Veenstra de kamer binnen met een levende kip. Hij wou deze mee nemen. De kip was uit het hok van de burens gehaald.

De reacties waren verschillend De één zei dat hij dit niet kon doen en de ander zei dat de burens de kip toch niet mistten. Ook het argument van Derk om f5,- in het hok te leggen hielp er niet aan mee. De kip moest terug. (Henk Koenes)

Ik weet niet of het mijn leukste is maar mijn 1ste avond 28 jaar geleden vergeet ik niet weer.

Ik zou voor de eerste keer mee en Henk had mij thuis al gewaarschuwd. Ik moest alles maar over me heen laten gaan. Ik was ook nog geblesseerd. Door gescheurde enkelbanden zat ik in het gips. De reünie was bij Derk en Willy in Oostwold. Mijn geluk was dat ik niet alleen was maar dat Greta van Jan Boonstra ook voor het eerst was. Alleen kende zij Derk, en ik niet.

Derk en Roel waren de keurmeesters. Zingen, zoenen en bovenop de tafel

staan. Van alles moesten we doen. Ik herinner me nog dat ik het een idiote avond vond. Angstig ook wel want van huis uit was ik dit niet gewend.

Werd wel goedgekeurd en achteraf kun je er ook erg om lachen.

Tegenwoordig is het wel saai want de keuring bracht leven in de brouwerij. (Christa Koenes)

De gezelligheid van die dagen als de hele familie (ouders en kinderen en kleinkinderen) erbij is . En de "vurige" discussies over onzinnige onderwerpen.

(Geert Boonstra)

De gezamenlijke reünie waar zowel jong als oud vertegenwoordigd is geeft een gezellige drukte. (Marleen Pater)

Mijn leukste herinnering aan de reünie is: dat je je lekker kon uitleven, je kon er alles zeggen en alles doen. Dit veranderde toen de leeftijd van sommigen mee ging spelen en alles wat gezapiger werd. Het werd meer een praatavond. Wel gezellig maar niet meer zo'n speciaal avondje. (Jitske Boonstra)

Mijn eerste jaren.

Ik kon nog niet veel van mijn neven en nichten

Kroeg ergens midden in Roden
Krat bier stond ergens bij de tafels
Liedje over een wortelenschuit

Nazitten met mensen die meestal ook van ver kwamen

Terugfietsen (dit ging bijna!! altijd goed)

Slapen bij opa en oma Van der Tuuk of bij oom Job en tante Egbertje

(van slapen kwam meestal niet veel want we lagen te tolln in bed). (Luit Lzn Boonstra)

Onder het genot van een hapje en een drankje lekker bijkletsen met de mensen die je bijna een jaar niet meer hebt gezien of gesproken met als hoogtepunten, de bingo, de spelletjes en het keuren. En tot slot het kijken van de foto's. (Ella Boonstra-Damen)

Onze leukste herinneringen aan de familie reunie zijn toch wel de "dreftprijzen" van de Bingo. Alhoewel de parasol er niet beter op wordt, doet hij nog steeds dienst en zijn de kleuren nauwelijks verschoten omdat we natuurlijk geen wasmiddelen met gevaarlijke bleekmiddelen hebben gebruikt (we hebben hem helmaal niet gewassen maar dat doet natuurlijk niet terzake). Ook de op subtile wijze aangebrachte "dref- knip-portemonnees"

bij Tineke leverden vrolijke momenten op. Voor de rest herinneren we ons niets, mogelijk heeft dit te maken met de "leerallergie" van de eerste jaren. (steeds als we s'morgens wakker werden, met de schoenen nog aan, hadden we last van hoofdpijn). (Wim en Sisca Boonstra-Ike)

Mijn leukste herinneringen aan de reünie: De gezamenlijke gezelligheid, het "familie gevoel".

Op deze manier heb ik ook de jongere neven en nichten leren kennen, ook die uit 'Holland'

De sigaren van Tineke (waar zijn ze toch gebleven?). (Willy Ensing)

Na afloop heb ik zelden herinneringen. (Daan Ensing)

Samen met Dina bezocht ik in 1976 voor het eerst de reünie. Dit vond ik toch er spannend. Tenslotte was je nu zo oud dat je bij de groten hoorde. Als je nu terug

kijkt, terwijl je inmiddels zelf 40 bent, was natuurlijk de rest van de familie ook een stuk jonger. Dit resulteerde uiteraard toch in een wat joliger en rumoeriger reünies dan tegenwoordig. De beroemde, zeg maar gerust beruchte keuring, was daar een goed voorbeeld van. En wie kent niet de boer op de wortelenschuit. (Jan Huizing)

Van Jitske en Luit Azn had ik al een paar jaar stinkend van jaloezie de spannende verhalen aangehoord. Maar ja, ik was wel groot, maar nog geen 16. Eindelijk, in het jaar dat het reunieconcept wijzigde, waren Jan en ik ook aan de beurt. Het "om de beurt bij iemand thuis concept" werd verlaten en we stapten over op het "huren van een zaaltje in een dorpscafe concept". Op de fiets naar cafe Scheepstra, dat ik wel kende van de Rodermarkt. Maar nu zag het er heel anders uit. Geen mannen van tegen de tachtig aan de jenever maar keurige neven en nichten aan de koffie. Het duurde even voor het op gang kwam maar na een paar uur was het een bende (oftewel een dikke brut). En niet alleen dat eerste jaar maar nog vele jaren daarna. Al die keurige mensen ondergingen op zo'n avond een metamorfose. Rokken werden

opgetild tot ver boven de knie, toen die lengte al helemaal niet meer in de mode was, sigaren werden gerookt in de tijd dat zelfs sigaretrokkende vrouwen niet ongezond maar vooral onfatsoenlijk werden gevonden, schunnige liedjes werden gezongen, vooral veel valse binggo's werden er geroepen want dan mocht je het schunnige liedje weer zingen. Maar dat deed ik natuurlijk allemaal niet. Nee, ik, fan van de hardere popmuziek en

regelmatig te vinden in het alternatieve jongerencentrum Pentastoma, ik danste de Vogeltjesdans en de polonaise op Andre van Duin's "Willempie" en vast ook wel op "Er staat een paard in de gang, ja ja, een paard in de gang....." Bijna jammer vond ik het dan ook dat drie en vier jaar later mijn broers ook mee mochten. Grote zus zijn was definitief voorbij. (Dina Boonstra)

Het valt niet mee om de leukste herinnering aan de reunie te benoemen, omdat het daardoor lijkt alsof andere momenten niet leuk waren. Wat mij vooral in de eerste jaren dat ik de reunie bezocht uitermate goed beviel was het vrolijke en spontane karakter van de reunie-gangers. Eind jaren tachtig en begin jaren negentig werd er veel afgelachen tijdens de reunie. En dat terwijl veel van de reunie-gangers elkaar slechts eenmaal per jaar zagen. Dat vrolijke en spontane zal ik mij altijd blijven herinneren. (Luitzen Jzn Boonstra)

De eerste keer toen een paar mensen erin traptten dat ik zei dat ik bij Luitzen (broer van Lolke) hoorde. Luitzen speelde uiteraard goed mee. (Alida Bos)

De voorbereidingen die plaatsvonden bij mijn ouders thuis, na het nuttigen van een stevige maaltijd voor de broodnodige bodem. Dit werd tesamen gedaan met de neven en nicht uit het westen. (Lolke Boonstra)

Ik ben altijd heel enthousiast onthaald door de familie. Ze waren erg nieuwsgierig naar mijn 'roots'. Toen bleek dat ik uit Groningen kwam, was het

duidelijk goed. Zeker toen ik ook nog eens met een geweldig gronings accent een stevige discussie aan kon gaan. Het moet gezegd worden het oost-gronings dialect is toch wel verschillend van het west-gronings dialect. Wat mij opviel, dat er altijd stevig werd gedronken. Hoewel ik moet zeggen dat het mij geen enkele moeite kostte om het hoge tempo bij te houden. (Eric Poortman)

Onze vervelendste herinneringen

Een keer in het Theehuis te Midwolde, zonder Bingo of andere dingen. Een lange zit. (Roel van Bergen)

Dat we altijd naar het noorden moeten.

(Janny Wijkstra-Boonstra)

Het inplannen van de reis naar het noorden, je was soms net geweest. (Machiel

Wijkstra)

Hoe ik mijn hersens, als ik die al mocht hebben, ook pijnig ik kan niet op een vervelende herinnering komen, zal er wel niet geweest zijn. (Luitzen Dzn. Boonstra)

Het terugrijden naar huis na de reunie. (Bart

Boonstra)

Saaï, maar waar, ik kan hier niks bij verzinnen. (Esmeralda Boonstra)

Kan ik eigenlijk niet aangeven. De ene keer was het gezelliger dan de andere keer maar als ik dan toch iets moet aangeven vond ik wel de eerste keer in de nieuwe vorm van reunie houden in het Theehuis in Midwolde. (Henk Koenes)

Geen vervelendste maar de saaïste was inderdaad Midwolde. Het leek wel een verzadigde koffievisite. (Christa Koenes)

Als je 's nachts terug moet rijden naar de Zaanstreek. (Geert Boonstra)

De gedachte dat je weer een heel weekend onderweg bent voor een avondje reünie. (Marleen Pater)

Mijn vervelendste herinnering is eigenlijk pas van vorig jaar, toen er totaal niet gereageerd werd op mijn voorstel om vanwege de vakantiespreiding de reünie een maand uit te stellen. Ik vond dit echt vervelend, omdat ik het idee heb, dat ik al die jaren er alles aan gedaan heb om te kunnen komen. Ook toen het financieel niet altijd makkelijk ging. Het kostte ons, niet noorderlingen, immers ook nog de reis. (Vroeger met de trein wat ook niet bepaald gratis was!) (Jitske Boonstra)

Afgelopen jaar en het komende jaar dat ik er niet bij zal zijn omdat de reünie precies gehouden wordt in het laatste weekend van de schoolvakantie en dit ook voor onze vakantieplek (Egmond aan Zee) de afbreekdatum is. Het vervelendste vind ik dat hier niet over gesproken kan worden ondanks dat er dan diverse mensen niet komen. Want het is natuurlijk wel zo dat de mensen die dichtbij wonen om 20.00 uur de deur uit gaan en om 20.15 uur binnen zijn (lees: eerste biertje op). Wij vanuit het westen moeten altijd op zoek naar oppas, ongeveer 16.00/17.00 uur van huis, onderweg ergens eten, en dan de laatste jaren na afloop weer naar huis, hier waren we dan om ongeveer 4.00 uur. Kosten waar nog nooit over gesproken is, eten ongeveer f 30.00 pp + benzine ongeveer 3 man per auto f 25.00 pp. IS HET DAN GEK ALS IK HET VERVELEND VIND DAT MENSEN NIET WILLEN PRATEN OVER DE DATUM OF DAT JE TE HOREN KRIJGT DAT JE DAN JE VAKANTIE MAAR EEN DAG MOET VERKORTEN!!!!!!!!!! (Luit Lzn Boonstra)

Dat er soms star of geheel niet gereageerd wordt op de vraag vanuit het 'westen' om de reünie te kunnen verzetten naar een andere datum. Velen vergeten dat het voor ons niet gewoon een avondje uit is, maar dat het ons een heel weekend kost om naar de reünie te gaan, wat we er trouwens graag voor over hebben. Maar vooral nu met de late vakantie van de

kinderen en het naar de opslag brengen van ons strandhuisje is het voor ons onmogelijk om het eerste weekend van september naar de reünie te komen. Ik wil dan ook graag voorstellen om de reünie voortaan het eerste weekend van oktober te laten plaats vinden, dan heeft niemand hinder van de vakanties, laten we hierover stemmen! (Ella Boonstra-Damen)

Slechte herinneringen hebben we natuurlijk niet. We komen nog steeds met plezier en genieten van het samenzijn, maar het is te merken dat we ouder en gezapiger worden; de keuringen verleden tijd zijn en de eindtijden vroeger worden. (Wim en Susca Boonstra-Ike)

Ik heb geen vervelende herinneringen aan de reünie. (Willy Ensing)

Een vervelende herinnering heb ik niet. Uiteraard was niet elke reünie altijd even gezellig. Tevens worden natuurlijk, mede door de hogere gemiddelde leeftijd, de huidige reünies vaak een stukje rustiger. (Jan Huizing)

Lastig vond ik het dat in dat eerste weekend van september er altijd wel een belangrijk handbaltoernooi was en sinds jaar en dag mijn vriendin dan altijd haar verjaardag viert. Nu woont ze tegenwoordig in Amsterdam dus wie weet valt er in de toekomst wel eens iets te

combineren.

Maar echt vervelend vond ik de eerste keer dat Lukas Aalders er niet meer bij WAS. (Dina Boonstra)

Vervelende momenten waren eigenlijk slechts die momenten dat ik niet op de reünie aanwezig was. De vervelendste herinnering was die keer dat ik zelfs zonder afmelding niet op de reünie kwam. (Luitzen Jzn Boonstra)

Aankomen op de reünie met een volle buik en dan blijkt dat er een heleboel te eten is die avond. (Alida Bos)

Op de reünie te horen krijgen dat er na de spelletjes een maaltijd geserveerd zal worden. Dit terwijl er natuurlijk weer uitgebreid gegeten was bij moeders. (Lolke Boonstra)

Net wanneer ik een beetje 'warm' begin te draaien en de familie eens een keer goed leer kennen, worden de broodjes aangerukt en is het feest weer afgelopen. Waarschijnlijk komt dat door mijn late start. Als beroemd voetballer in een gronings team, moet ik zaterdag's middags altijd voetballen als er reünie is gepland. Ik kom dan ook steevast te laat op de reünie en heb bij voorbaat een achterstand in te halen. Toch mag de

familie best trots zijn op een voetballegende in zijn gelederen. Ik ben namelijk een hele technische voetballer. Ook ben ik een echte publieksvoetballer. Als Dina bij avondwedstrijden komt kijken scoor ik altijd een hattrick. (Zij is in meer dan tien jaar tijd precies 1 keer op een avond komen kijken.) Bewaar de volgende keer als er een buffet is wel graag wat eten voor mij. Ik pis altijd naast het potje. (Eric Poortman)

BOONS

Benevelde herinnering aan een keuring.

Het is 1967. Ik ben 18.

Ik ga met Willy naar een familiereünie van nevens en nichten.

Voor de eerste keer en het regent.

We gaan op de fiets, de halflange regenjas aan dus. Broeken werden in die tijd nog gewoon nat.

Diep in de landerijen van het Westerkwartier fietsen we. Het is donker en behalve de regen hebben we ook de stormwind tegen.

De klinkertjes zijn glimmend en glad. Zo nu en dan slingeren we door een plas in de berm.

In de verte doemt eindelijk het huisje op waar we moeten zijn. Schaduwen bewegen spookachtig vergroot achter de ruiten. Ik ben een beetje zenuwachtig als we door de schuur lopend de kamerdeur openen.

Het valt stil in de kamer. Is dat 'em nou? 't Vriendje van Wilmke? Ik geef handjes en val in een stoel met uitzicht naar buiten. Daar kletsen de regenvlagen tegen de beslagen, dunne ruiten. Mijn broek plakt tegen mijn benen, mijn sokken zijn doorweekt in mijn glad gepoetste

puntschoenen.

De stilte is maar van korte duur, het geluid zwelt al snel tot opgewonden hoogte.

Onwennig en woest Westerkwartiers: "prut, brut, kwietniet".

Er wordt hard gepraat en niet geluisterd. Iedereen bemoeit zich overal mee en er komt bier op tafel en rivella en sinas. Vooral bier.

Iemand schrijft op een beslagen ruit, niemand schijnt er acht op te slaan. Hij schrijft nog meer. Ik lees "KUT". Puberaal geschokt kijkt iedereen plotseling met open mond naar de ruit. "Zal dat er morgenvroeg nog staan?" hoor ik van iemand met een glaasje rivella in de hand. De aandacht is al gauw weer ergens anders.

Er fladderen kippen door de kamer. Hun protesterend kabaal komt nauwelijks uit boven het geschreeuw van de bijeengekomen familie.

"Doe moest keurt word'n!" De klok wijst 12 en met rooddoorlopen ogen priemt een vinger tussen de bierflesjes door In mijn richting!

Ik sta geschrokken op. Snel slok ik mijn glas bier leeg. Ik ben al minstens 2 flesjes boven mijn tax, merk ik als ik opsta en achter de twee vrouwen aan loop die mij meenemen naar het achterhuis.

Wat mij daar vervolgens overkomt tart iedere beschrijving. Hier in de diepe ingewanden van het Westerkwartier vind ik iets dat we in Peize niet hebben! Terug in de kamer zit ik op het puntje van mijn stoel, drink meer bier en zing luid mee over een boer met een wortel, of zo ...

Het kost me drie dagen hoofdpijn om weer aan de beschaving te wennen

(Daan Ensing)

Tussenrapportage van de keuringsjury:

Tijdperk: 1967 – 2000

Aantal bijeenkomsten: 34

Lid van de keuringscommissie:

Onduidelijk en wisselend, afhankelijk van het tijdstip van de avond en de hardst roepende. Vaker mannen dan vrouwen. Vaak Daan, Roel, Derk, Tineke, Grietje, Willy van Derk, soms Hans, ook wel anderen.

Rol van de keuringscommissie:

Beantwoording van de vraag of dit nieuwe familielid bestand zou kunnen zijn tegen deze familie en omgekeerd

Werkwijze: In een kamertje achteraf ...

Rapportage: Plenair, opgewonden en schreeuwend.

Aantal gekeurden: 14 of meer.

Aantal goedgekeurden: 14 of meer = 100%

Aantal afgekeurden: 0 = 0%

Gekeurd zijn: o.a. Daan, Greta, Christa, Ella, Tineke, Frits, Esmeralda, Piet, Alida (Jantje), Petra, Siska, Marion, Katinka, Marleen.

Kwalitatieve opmerkingen:

- Niet alle nieuwelingen zijn gekeurd.
- Selectie heeft niet plaats gehad (Iedereen is goedgekeurd)
- Roel van Bergen mag van Willy niet meer meedoen, dit heeft gevolgen voor de kwaliteit.
- Een deel van de goedgekeurden

maakt geen deel meer uit van de familie. Was de keuring niet goed? Oorzaak wellicht?

- Bij de keuring is niet de binnenbeenlengte gemeten. De gevolgen daarvan zijn niet bekend.
- Het geschreeuw tijdens de keuring

gaat ten koste van de kwaliteit.

Aanbevelingen:

1. Bij de eerstvolgende bijeenkomst inventariseren wie de keuring heeft ontlopen. Deze personen via een massale procedure alsnog onderwerpen aan de keuringscriteria.
2. Bij de keuringen in de toekomst selectiever zijn (Afkeuringen moeten mogelijk zijn!)
3. Piet moet minder schreeuwen tijdens de keuring.
4. Binnenbeenlengte opnemen als selectie criterium.
5. Gesprek met Willy van Roel om te vragen of Roel weer mee mag doen.

Noord(en) - Holland

Spannend. Ja, dat was het. De eerste keer dat wij, Jitske en Luitzen (Azn), naar het noorden afreisden om onze neven en nichten in georganiseerd verband te ontmoeten. Ik had er al vaak aan gedacht. Natuurlijk kende ik mijn neven en nichten. Hoewel ...? Eigenlijk kende ik ze helemaal niet. Zeker niet diegenen die we nu zouden gaan ontmoeten. Een enkele had ik wel eens gezien. Gesproken was weer iets te veel gezegd. De meesten zijn een stuk ouder en ze kwamen op visite bij mijn ouders. Het onderscheid tussen ooms & tantes en neven & nichten was vaag. De meesten, zo drong ineens met een dreun tot mij door, waren toch eigenlijk vreemdelingen. Maar als je zestien wordt dan *moet* je naar de familiereunie van de neven en nichten. Wat hadden wij, de eerste delegatie uit het verre Holland, ze te vertellen? Wat hadden wij gemeen?

Als het zover is, we hebben het dan over de eerste september-zaterdagmorgen van 1973, stappen Jitske en ik in de trein voor de grote reis. We hadden als zestienjarigen nog nooit zover alleen gereisd. Vooraf hadden we geregeld dat we konden

overnachten bij tante Egbertje en ome Job. Die, en de inwonende neven en nicht, kenden we tenminste. De reiskosten van deze wereldreis waren ca. Hfl. 25,= pp (NS-weekendretour). Nu kost dit retourtje Hfl. 113,25 pp.

Het gebeuren vond plaats bij Roel en Willie in Leek. Daar begon het gedonder al. Die kende ik nauwelijks, alleen van horen zeggen. Voor zover ik mij kon herinneren had ik ze nog nooit gesproken en ik was zeker nog nooit bij hun thuis geweest.

De tactiek was als volgt: Zorg dat je er op tijd bent want dan stelt iedereen zich aan jou voor. Kom je als laatste dan moet jij het rijtje af. De tactiek werkt. En het viel heel erg mee. Ook

in het Noorden blijken mensen te wonen. Ze lijken niet alleen op mensen maar ze reageren ook als mensen. Wel iets anders dan wij maar voldoende om gerustgesteld de avond vrolijk door te komen. We waren wel een beetje anders. Ik had ongeveer net zoveel haar als al mijn neven bij elkaar en ook kleedden wij ons iets (!) progressiever. We droegen een spijkerbroek!

Het jaar daarop bracht Jitske al meteen een vriendje mee, Harry uit Didam. Geen probleem. Harry hoorde er meteen bij. Nou,

dat viel mee. Pfff!! Het werd iets minder toen het jaar daarop het uit was en Jitske weer alleen op de reünie verscheen. Dat was toch geen stijl. Er gingen stemmen op om een soort van 'quarantaine'-periode in te stellen. De 'grote liefde' moest het eerste jaar dan maar overslaan. Men wilde eigenlijk zeker stellen dat de vriendjes en vriendinnetjes van die westerlingen ook bleven. Niet teveel wisselende contacten. Of dit iets was van

de neven en nichten of dat dit door de “back-benchers”, de ooms en tantes, werd ingegeven weet ik niet.

De trein wordt vervangen door een auto. Eerst Bart, dan Luit (Lzn) en uiteindelijk Geert komen er bij. De westerse delegatie is compleet. Soms met aanhang, soms

zonder. Maar hoe dan ook, het is een heel weekend wat er voor wordt uitgetrokken. Het eerste weekend van september is ook het eerste weekend dat er gevoetbald wordt. De Hollanders konden dat ieder jaar weer afzeggen. Het was inmiddels een bekend gegeven binnen de club: Voor de eerste wedstrijd kun je de ‘Boontjes’ afschrijven. Lastig, want de boys, ook de koude kant, spelen bijna allemaal in hetzelfde elftal en ook de dames voetballen of scheidsrechteren. En dit zet zich nu weer door in de volgende generatie, de kinderen van de Hollandse neven en nichten.

Ik kan het niet laten. Even een opmerking over een vreemd fenomeen: de rekbaarheid van de kilometer. De afstand noord-west lijkt groter te zijn dan west-noord. De familie

Boonstra is hier overigens niet uniek in. Het is hier, in deze contreien, een veel gehoorde klacht. Voorstellen van de Hollanders om de reünie eens naar het westen te halen worden niet serieus genomen en de argumenten zijn precies die dingen waar wij, de Hollanders, al jaren mee worstelen; Reisafstand, reiskosten, overnachten en het kost een heel weekend. Au!

Oké, het westen kleedt zich (misschien) iets anders, houdt (misschien) van andere muziek, heeft (misschien) iets andere ideeën over van alles en heeft (misschien) overal een antwoord op, maar het grote verschil zit, zeker tegenwoordig, toch in de leeftijd. Denk ik. Ja, er is één ding waar *ik* niet goed van word: Dat oeverloze koffieleuten van die noordelingen. Dat gaat voor mijn gevoel door tot diep in het midden van de avond. Met veel pijn en moeite wurg je twee bakkies door je keel en dan komen ze nog vrolijk voor een derde of vierde. Doen ze dat niet dan wordt er nog om gevraagd ook! Kom op met die spa en borrel. Zo lang is de avond niet!

Er was eens een boer op een wortelenschuit,
 Zijn gulp die stond open, zijn "m" hing er uit.
 Toen kwam er een vrouw en die zei ach meneer,
 Ik eet van mijn leven geen wortelen meer.
 Loop jij naar de bliksem, loop jij naar de maan,
 Zie jij mijn "m" voor een worteltje aan.

Het Boonstra Lied

Wien Neerlands bloed, geen schoen meer
 aan mijn voet
 En ik loop op kousen, sokken.
 Wiens hart klopt voor mijn allerliefste
 Kreolientje
 Zo de ene, zo de ander strooien hoed
 voor zeven centen
 Bol met krenten smaakt zo zoet
 Bruintje, Bruintje stap wat aan
 Geef de moed maar niet verloren
 Ginder bij die hoge toren
 Mijn beminde, mijn beminde
 Hij met zijn hoed op zij, hij slaat een oog
 op mij
 Aan d'oever van de snelle vliet, een
 treurig meisje zat
 Geen knoop meer aan mijn jas, geen geld
 meer in mijn tas
 En het zal niet lang meer duren
 Strijd Broeder voor het laatste
 En we gaan naar het kamp van Zeist

Trien, Trien, zwarte Trien
 En doe vannacht zo zuur niet zien
 Want jij hebt gaten in je laarzen als een
 vuist zo groot
 Eerst voor de leuring en dan voor de
 keuring
 En dan met de rode rok en de witte stok
 Van je sjoemela, boemela, donder de boel
 maar door elkaar
 Kom Piet, kom Piet, laat ons de boel maar
 delen
 Kom piet, kom Piet, we delen de boel
 maar niet
 Een slag met de malle muts en een zoen
 van een jonge meid
 En die dochter van die ouwe heer die
 raakt hare ere kwijt
 Maar wat gaat jou dat aan, maar wat gaat
 jou dat aan,
 Als mijn orgeltje maar draaien kan
 Want ik ben het zoontje van de orgelman
 Een luitenant van de marine
 Die had verkering met Josefina
 Maar de luitenant vertrok met de
 noordenwind
 En Josefina die bleef zitten met zo'n hail
 laif kind
 Maar wat gaat jou dat aan, maar wat gaat
 jou dat aan,
 Als mijn orgeltje maar draaien kan
 Want ik ben het zoontje van de orgelman

TR

In memoriam Lukas Aalders

In mei 1990 werden we opgeschrikt door het bericht dat onze neef Lukas Aalders was overleden. Plotseling en veel te jong. Nog geen vijftig jaar. Een dramatisch verlies voor Antje, Janneke en Koen, en voor Oom Tijs en tante Aaltje.

Hier in een boekje over de neven- nichten reunie is aandacht voor Lukas op z'n plaats. Hij stond immers aan de basis ervan. Toen Opoe Boonstra overleed, stelde Lukas voor om zo rond haar verjaardag als neven en nichten bij elkaar te blijven komen. En zo geschiedde. Dat was typerend voor Lukas, altijd enthousiast organiseren en vaak met leuke ideeën komend.

Zelf genoot hij van de reunie en stak de handen uit de mouwen. Zoals in de tijd dat we wel een zaaltje huurden maar zelf voor de drank en de bediening zorgden. Een mop vertellend of serieuzer over Staalmeubel of de EHBO. Ook werd één van de eerste reünies bij Lukas en Antje thuis gehouden. Daar hielden ze een kapotte lamp aan over. En de buurt van de Ceintuurbaan West in Roden praat nog over de autopetwedstrijd

van Roel en Janny. Door de voordeur naar binnen, door de achterdeur er weer uit, om het huis en dan weer door de voordeur naar binnen.

In de geschiedenis heeft iedereen een eigen en unieke plek. Toch is het goed hier nog eens even stil te staan bij de plek die Lukas inneemt in de geschiedenis van onze neven- en nichten reunie.

De enquête statistiek

Buiten de ervaringsvragen, was er ook nog de vraag gesteld naar de woonplaatsen van een ieder in 1966, 1983 en 2000. Op deze vraag hebben in totaal 35 personen gereageerd. Natuurlijk levert zo'n vraag toch altijd nog verrassende antwoorden op. Antje weet wel de straat en huisnummer te geven (natuurlijk drie keer hetzelfde), maar niet de woonplaats. Gelukkig was die dus al die tijd hetzelfde. Sisca is van STAD naar Groningen verhuist. Wat dit mag inhouden weet ik niet. En dan hebben we natuurlijk nog Marleen. Als enige was zij niet in staat om de woonplaats van 1966 in te vullen. Nadere bestudering van de stamboom leverde ook op dat iemand die in 1970 geboren is met geen mogelijkheid kan aangeven, waar zij in 1966 verbleef. Dit heeft voor de statistiek tot gevolg dat er in 1966 maar 34 respondenten waren. Hoe was en is nu de verdeling over Nederland. Ondanks dat we drie jaartallen gevraagd hebben geef ik hier alleen maar de situatie van 1966 en 2000 weer. De veranderingen voor 1983 zijn zo gering, dat het overbodig is die ook nog te vermelden.

Eerst de globale verdeling. In 1966 woonden er 24 in Groningen/Drenthe, 8 in Noord en Zuid Holland en 2 in de rest van Nederland. In 2000 wonen er 18 in Groningen/Drenthe, 12 in Noord en Zuid Holland en 5 in de rest van Nederland. 6 personen (of eigenlijk 7, want Marleen komt uit Groningen) zijn verhuist van Groningen/Drenthe naar Noord en Zuid

Holland en de rest van Nederland.

Diegenen die reeds in 1966 in Noord en Zuid Holland woonden, wonen er nog op Irene na.

In detail zijn er nog een paar opmerkingen te maken. De familie moet blijkbaar niets hebben van Friesland. Zowel in 1966 als 1983 en 2000 heeft van de respondenten niemand in Friesland gewoond. Verder geeft de detaillering van Groningen/Drenthe ook nog een leuk effect. In 2000 wonen van de 18 er maar 4 (Henk en Christa, Roel en Willy) in Groningen. De rest woont allemaal in Drenthe.

5 personen hebben in de drie meetjaren in dezelfde plaats gewoond. Jitske en Henk echter niet op hetzelfde adres. Antje was reeds vermeldt en ik verwacht dat Roel en Willy ook altijd op hetzelfde adres hebben gewoond. (Lolke Boonstra)

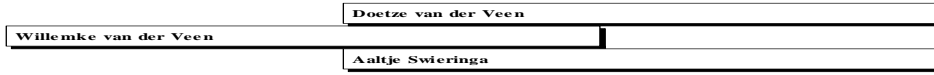
BOONS

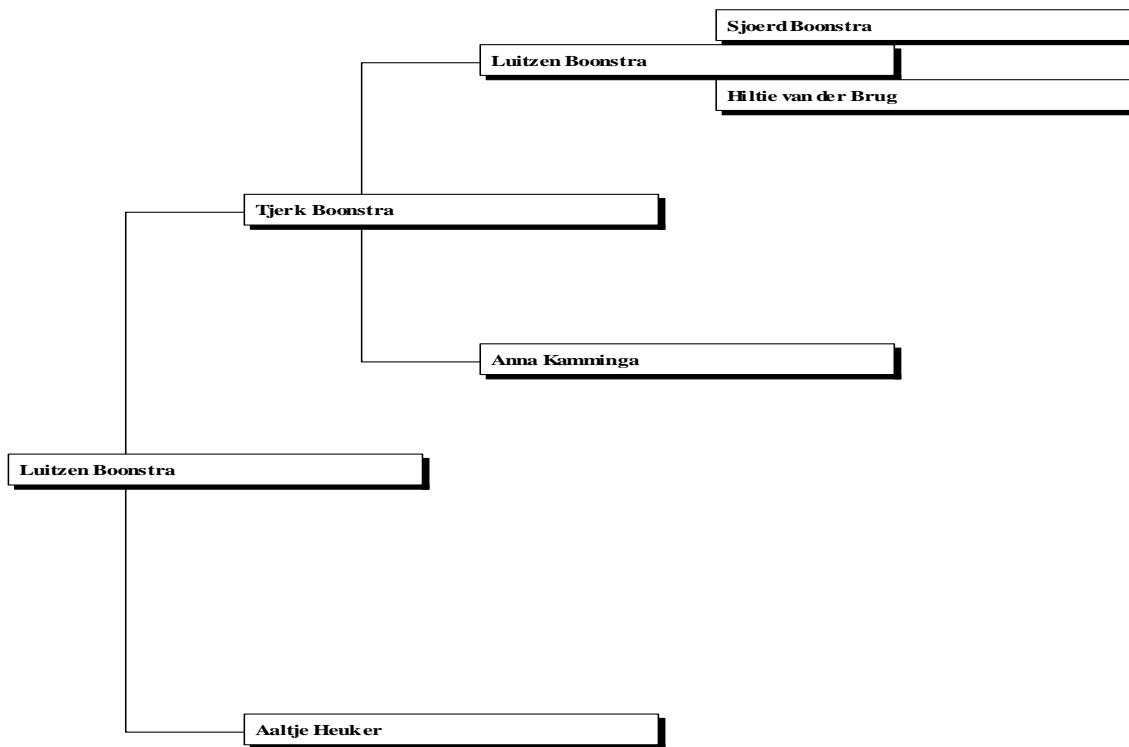
TRA

Voorouders opoe Boonstra

Voorouders opa Boonstra

BOONS

Stamboom van Luitzen Boonstra

- 1 Luitzen Boonstra 1888 - 1961
 +Willemke van der Veen 1889 - 1966
-2 Tjerk Boonstra 1914 - 1961
 +Jantje Ploeg 1917 - 1986
- 3 Willemke Boonstra 1941 -
 +Roelof van Bergen 1938 -
- 4 Jan van Bergen 1960 -
 +Gerritdina R. van Wijk 1962 -
- 5 Rowin Dennis van Bergen 1988 -
 5 Twan Maikel van Bergen 1990 -
- 4 Tjerk van Bergen 1963 -
 +Sylvia M. Soplantila 1960 -
- 4 Albert van Bergen 1964 -
 +Cornelia H.S. Zuidhof 1970 -
- 5 Cornelia H.S. van Bergen 1998 -
- 4 Jantje J. van Bergen 1970 -
 +Egbert J. Westrup 1964 -
- 3 Johannes Boonstra 1943 -
 +Ettina W. Claus 1944 -
- 4 Tjerk Boonstra 1969 -
-2 Doetze Boonstra 1915 - 1987
 +Carolina Koopman 1920 - 1995
- 3 Luitzen Boonstra 1943 -
 +Grietje Geertje Velthuis 1946 -
- 4 Angélique Diane Margreet Boonstra 1971 -
 4 Carmen Linda Janine Boonstra 1974 -
- 3 Jantien Jantje Boonstra 1945 -
 +Machiel Wijkstra 1946 -
- 4 Carolina Gezina Wijkstra 1969 -
 +Carel Joseph van Tricht 1969 -
- 5 Tom Corne van Tricht 2000 -
- 4 Gezina Carolina Wijkstra 1971 -
 +Elbert Jansen 1967 -
- 5 Job Jansen 1999 -
-2 Harm Boonstra 1917 - 1991
 +Willemina Maria Tienkamp 1929 -
- 3 Luitzen Willem Boonstra 1955 -
- 3 Eisina Aaltje Boonstra 1957 -
 +Pieter Bos 1955 -
- 4 Hendrika Maria Bos 1989 -
- 4 Willemina Johanna Bos 1991 -
- 4 Albert Harm Bos 1993 -
- 3 Willem Engbert Boonstra 1962 -
 +Francisca Wilhelmina Ike 1961 -
- 4 Elisabeth Jolanda Boonstra 1992 -
- 4 Harry Robert Boonstra 1995 -

.....2 Hendrik Boonstra 1919 - 1997
 +Meike Wolgen 1924 - 1990
 3 Luitzen Boonstra 1944 -
 +Wubbina Hendrika Feenstra 1948 -
 4 Jantje Meike Boonstra 1967 -
 +Kornelis Berend Gooijert 1964 -
 5 Arnold Gooijert 1991 -
 5 Erwin Gooijert 1994 -
 5 Jeroen Gooijert 1999 -
 4 Hendrik Gerrit Boonstra 1972 -
 3 Luurt Klaas Boonstra 1945 -
 +Irene Simon 1945 -
 4 Hendrik Arie Luurt Boonstra 1970 -
 +Ester Maria Wilhelmina Beerepoot 1970 -
 4 Meike Pauline Boonstra 1970 -
 +Brendan Silvester Socrates Rijdsijk 1972 -
 5 Rachel Maria Rijdsijk 1999 -
 3 Willemke Boonstra 1947 -
 +Derk Feenstra 1946 -
 4 Pieter Feenstra 1969 -
 +Renje Berghuis 1968 -
 5 Wietske Willie Sarina Feenstra 1995 -
 5 Richella Feenstra 1998 -
 4 Grietje Feenstra 1972 -
 +Jelle Klok 1969 -
 5 Danny Maaiko Klok 1993 -
 5 Dylan Derk Klok 1997 -
 3 Jan Boonstra 1954 -
 +Greta Kuipers 1954 -
 4 Bianca Boonstra 1976 -
 +Martin Bijl 1974 -
 4 Remon Boonstra 1980 -
2 Aaltje Boonstra 1921 - 1994
 +Tijs Aalders 1918 - 1999
 3 Lucas Aalders 1940 - 1990
 +Antje Heuker 1943 -
 4 Janke Aalders 1964 -
 +Koen Vorenholt 1960 -
 5 Leon Roy Vorenholt 1999 -
2 Trientje Boonstra 1925 -
 +Jan Koenes 1920 -
 3 Hendrik Koenes 1948 -
 +Christina Jantina Lourens 1954 -
 4 Petra Koenes 1978 -
 4 Judith Koenes 1980 -
 3 Willemke Koenes 1950 -
 +Daan Ensing 1949 -
 4 Chantal Rieneke Ensing 1973 -
 4 Manon Wietske Ensing 1976 -

BOONS

.....2 Anne Boonstra 1928 -
 +Elsje Schokker 1933 -
 3 Luitzen Boonstra 1957 -
 +Katinka Burgers 1963 -
 3 Bart Boonstra 1960 -
 +Esmeralda van der Ploeg 1965 -
 4 Vincent Taede Boonstra 1992 -
 4 Ayleen Anne Boonstra 1995 -
2 Jacob Boonstra 1930 - 1990
 +Egbertje van Slooten 1937 -
 3 Dina Boonstra 1959 -
 +Erik Poortman 1960 -
 3 Luitzen Boonstra 1962 -
 3 Lolke Boonstra 1963 -
 +Alida Anetta Bos 1961 -
2 Luitzen Boonstra 1933 -
 +Derkje van der Tuuk 1935 -
 3 Jitske Boonstra 1957 -
 +Frits de Jong 1967 -
 4 Ilse de Jong 1987 -
 4 Koen de Jong 1989 -
 3 Luitzen Boonstra 1961 -
 +Ella Damen 1962 -
 4 Melissa Boonstra 1992 -
 4 Sander Boonstra 1993 -
 3 Geert Boonstra 1965 -
 +Marleen Pater 1972 -
 4 Richard Boonstra 1998 -
2 Willemke Boonstra 1936 - 1977
 +Harm Huizing 1929 -
 3 Jan Huizing 1959 -
 +Tineke Gans 1961 -
 4 Yvonne Denise Huizing 1988 -
 4 Monique Chantal Huizing 1990 -
 4 Madelon Ellen Huizing 1994 -

TRA

Aanhang ofwel aangetrouwd

Je zit op een familie reunie van je vriend en je hoort ideeën over familie-album, fotoboek enz. Je denkt: leuk!

Dan hoor je dat je vriend z'n broer en zijn zus daar een belangrijke rol in gaan spelen. Je denkt nog steeds: leuk.

Dan komt de uitwerking. Je denkt wat mee geeft her en der wat aanwijzingen. En dan komt dat moment. Wil jij niet even een stukje schrijven over aanhang en zo. Je denkt: Jullie kunnen me wat! Ik ben tenslotte Groninger en nog aanhang ook. OK hier komt dan iets, maar niet over aanhang. (Of toch wel)

Keurmerken, keuringen, keurmeesters enzovoort

Ten behoeve van het familie-album ter ere van hetjarige jubileum van de familie Boonstra heb ik de opdracht ontvangen tot het doen van historisch onderzoek naar tradities bij de reünie. Deze opdracht heb ik met beide handen aangepakt omdat ik mij wil bekwamen in het onderzoek naar tradities. Een traditie is iets wat gedurende meerdere jaren achtereen zich manifesteert. Bijvoorbeeld bingo op de 1^e zaterdag van september in de omgeving van Tolbert. In het mij ter beschikking gestelde materiaal kom ik regelmatig de woorden keurmerken, keuringen, keurmeesters tegen. Als ik die woorden zie staan dan denk ik als gewone burger/onderzoeker in opleiding anno 2000 aan het keuren van producten

of dieren. Voorbeelden zijn: eko-keurmerk, BOVAG-keuring en keurmeesters bij slachterijen. Het woord heeft bij de familie Boonstra echter een andere betekenis. Er zijn wel overeenkomsten, maar ook veel verschillen.

Zo blijkt dat familie Boonstra uit Nuis in het zogenaamde B-keurmerk heeft ingevoerd. Het zogenaamde B-keurmerk blijkt uitgereikt te worden aan mensen.

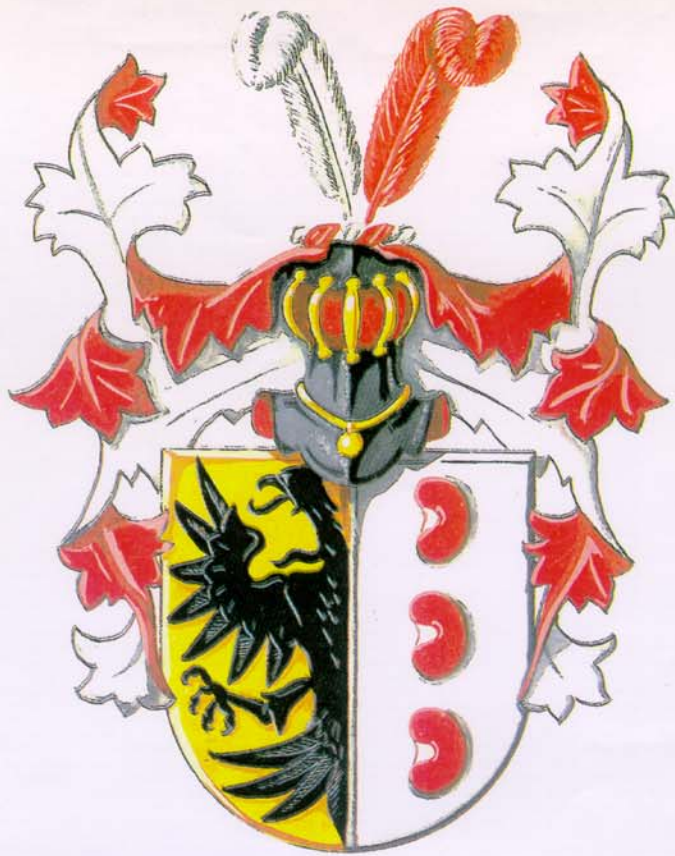
Om het keurmerk te bemachtigen moest de persoon in kwestie regelmatig op de 1^e zaterdag van september op een bepaalde locatie in de buurt van Tolbert verschijnen.

Hij of zij had/heeft een relatie met een kleinkind van de heer en mevrouw Boonstra gehuwd de.. te De keuringen werden uitgevoerd op 1^e zaterdag van september. Wat echter onduidelijk is aan welke criteria er moest worden voldaan.

Als je in de familie-archieven duikt van de familie Boonstra dan ontstaat het beeld dat er geen heldere criteria waren voor de keuring. Misschien was dat bewust.

Opvallend is namelijk dat het niet is voorgekomen dat mensen voor de keuring werden afgewezen. Was het de bedoeling dat er zoveel mogelijk mensen kwamen met het predikaat B-keurmerk? Of waren de keurmeesters niet goed opgeleid. Ook opvallend is dat er nergens vermeld staat wat de precieze eisen waren om voor keurmeester in aanmerking te komen.

Bladerend door het familie-archief en luisterend naar de verhalen dan blijkt dat er wel discussie over was, maar dergelijke discussies waren veelal omgeven door veel gelach. Duidelijke conclusies zijn er niet getrokken. Althans deze zijn niet aan het papier toevertrouwd. Wellicht was er een tekort aan keurmeesters. Deze voorzichtige conclusie kun je trekken op basis van opmerkingen rond keuringen in de trant van je bent geen echte Boonstra. (schijnbaar een eis voor een keurmeester?. Maar wat is dan een echte Boonstra?). Hier werd altijd heel snel overheen gepraat. Een aandachtspunt voor nadere analyse. (Alida Bos)

Boonstra

Gedeeld: I. de Friese halve adelaar komende uit de deellijn van zwart op goud; II. in zilver paalsgewijs geplaatst drie bonen van rood met de zilveren kiemen naar rechts.

Helmteken: twee struisveren, rechts zilver(wit), links rood.

Helmkleed en wrong: rood, gevoerd van wit.

